

Mál nr. 1/2013
M
og V vegna sjúklingatryggingar I.

Líkamstjón í tengslum við tannviðgerð í árslok 2007.

Gögn.

1. Málskot móttengið 2. janúar 2013 ásamt gögnum.
2. Bréf V dags. 19. janúar 2013.

Málsatvik.

Í málskoti kemur fram M geri kröfu um að fallist verði á rétt hennar til bóta úr sjúklingatryggingu I á grundvelli 4.tl. 2.gr. laga um sjúklingatryggingu nr. 111/2000. M lýsir líkamstjóni sínu þannig að taug í neðri tanngómi hafi skaðast við aðgerð hjá I, en aðgerðin fólst í því að setja sex festingar í góminn fyrir gervitennur. M telur að hún eigi rétt til bóta þar sem tjón hennar hafi hlotist af fylgikvilla meðferðar sem sé þannig að það sé ekki sanngjarnt að hún þoli hann bótalaust. M vísar til bréfs Dr. X dags. 21. janúar 2011 þar sem kemur fram að tíðni taugaskaða eins og M sé með sé minni en 1%.

V telur ekki sýnt fram á af gögnum málsins að bótaskylda sé fyrir hendi. V vísar til orðalags 4.tl. 2.gr. laga um sjúklingatryggingu og til þess að við mat á því hvort skilyrði greinarinnar séu uppfyllt verði að líta til þess hversu mikið tjónið sé. V telur að ekki sé sýnt fram á það með þeim gögnum sem liggja fyrir í málinu og hvað þá að tjón M sé verulegt. Ekki liggi fyrir mat á varanlegum afleiðingum eða hvort M hafi undirgengist frekari meðferðir vegna óþæginda sinna. V vísar einnig til þess sanngirnismats sem gert er ráð fyrir m.v. orðalag áðurnefnds 4.tl. 2.gr. og þess að þó tíðni taugaskaða af þessu tagi sé lítil þá dugi það ekki eitt og sér til bótaskyldu úr sjúklingatryggingu.

Álit.

Í málskoti er byggt á því að bætur skuli greiða til M skv. víðtækri bótareglu 4.tl. 2.gr. laga um sjúklingatryggingu. Þar kemur fram að bætur skuli greiða án tillits til þess hvort einhver ber skaðabótaábyrgð samkvæmt reglum skaðabótaréttarins, enda megi að öllum líkindum rekja tjónið til þess atviks að „tjón hlýst af meðferð eða rannsókn, þ.m.t. aðgerð, sem ætlað er að greina sjúkdóm og tjónið er af sýkingu eða öðrum fylgikvilla sem er meiri en svo að sanngjarnt sé að sjúklingur þoli það bótalaust. Annars vegar skal líta til þess hve tjón er mikið og hins vegar til sjúkdóms og heilsufars sjúklings að öðru leyti. Þá skal taka mið af því hvort algengt er að tjón verði af meðferð eins og þeirri sem sjúklingur gekkst undir og hvort eða að hve miklu leyti gera mátti ráð fyrir að hætta væri á slíku tjóni.“ Þrátt fyrir almennt víðtækt eðli bótareglna laga um sjúklingatryggingu verður ekki séð af fátæklegum gögnum málsins að sýnt sé að skilyrði 4.tl. 2.gr. laganna séu uppfyllt í máli M. Ekki liggja fyrir nægilega skýr gögn um tjón M eða heilsufar að öðru leyti til að framkvæma það sanngirnismat sem 4.tl. gerir ráð fyrir. Ekki er því unnt að fallast á að sá töluliður eigi við um mál M.

Niðurstaða.

M á ekki rétt á greiðslu bóta úr sjúklingatryggingu I hjá V.

Reykjavík 5. febrúar 2013.

Rúnar Guðmundsson hdl.

Þóra Hallgrímsdóttir hdl.

Jón Magnússon hrl.